

PERICOLUL MÂNDRIEI

Următoarea scrisoare a fost scrisă de J. N. Darby către un frate care tradusese și publicase una din scrierile lui. În prefața cărții, respectivul frate remarcase că Darby era unul din cei mai avansați în viața creștină și un eminent slujitor al lui Hristos. Reacția lui Darby cu privire la această remarcă o avem în cele ce urmează:

Dragul meu prieten și frate în Isus Hristos,

Îmi face plăcere să văd traducerea ta.... Îmi rezerv plăcerea de a citi, sau mai degrabă de a-mi fi citită, în momente în care Domnul ne spune, ca odinioară apostolilor: „Veniți la o parte și odihniți-vă puțin“. Totuși nu pot să nu spun, dragul meu prieten, că plăcerea prilejuită de această lucrare a ta a fost într-o oarecare măsură diminuată de opinia mult prea favorabilă pe care ai exprimat-o în prefață cu privire la mine. Înainte ca să citesc un singur cuvânt în traducerea ta, am făcut cadou un exemplar unui foarte drag și sincer prieten al meu, care mi-a transmis ulterior că, în prefață, tu ai vorbit în termeni de laudă cu privire la evlavia mea. Pasajul respectiv a produs același efect prietenului meu, pe care l-a produs asupra mea când ulterior, l-am văzut. Prin urmare nădăjduiesc că nu-mi vei lua în nume de rău ceea ce-ți voi spune în continuare cu privire la acest subiect, care vor fi lucruri rezultate dintr-o destul de lungă experiență.

Mândria este cel mai mare rău dintre toate relele care ne pândesc, iar dintre vrăjmașii noștri ea este acela care moare cel mai încet și cel mai greu. Chiar fiii veacului acestuia își pot da seama de acest lucru. Madame de Stael a spus pe patul de moarte: „Știți care este ultimul lucru care moare în om? Este iubirea de sine“. Dumnezeu urăște mândria mai mult decât orice, pentru că ea dă omului locul care aparține Aceluia care este înălțat mai presus de toți. Mândria întrerupe părtășia cu Dumnezeu și aduce disciplinarea Lui, pentru că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri“. El va distruge numele celor mândri și ni se spune că este rânduită o zi când „trufia omului va fi coborâtă și mândria oamenilor va fi îngenuncheată“. Sunt încredințat deci, dragul meu prieten, că cineva nu poate face un mai mare rău semenului său decât să-l laude și să-i alimenteze mândria. „Cel ce lingusește pe semenul lui îi întinde o cursă sub picioare“ și „O gură lingusitoare lucrează căderea“. Mai mult, fii siguri că vederea noastră este prea scurtă ca să putem judeca măsura de evlavie a fratelui nostru. N-o putem evalua cum trebuie fără cântarul din Locul Sfânt, iar acesta este în mâna Aceluia care cercetează inimile. Prin urmare, să nu judecăm nimic înainte de vreme, până va veni Domnul și va da pe față gândurile inimii, când fiecare își va primi lauda de la El. Până atunci să nu judecăm pe frații noștri, nici pentru rău, nici pentru bine, ci să fim moderați și să ne aducem aminte că cea mai sigură și bună judecată este aceea pe care ne-o aplicăm nouă înșine atunci când socotim pe ceilalți mai presus decât noi.

Dacă ar fi să te întreb de unde știi că sunt unul din cei mai avansați în viața creștină și un eminent slujitor al lui Dumnezeu, fără îndoială că nu ai ști ce să-mi răspunzi. Probabil că ai cita lucrările pe care le-am publicat; însă nu știi dragul meu frate – tu care poți rosti o predică ziditoare la fel de bine cum o pot face eu – că ochii văd mai departe decât pot merge picioarele? Că, din nefericire, noi nu suntem întotdeauna, nici în toate lucrurile, ceea ce sunt predicile noastre, și că „purtăm această comoară în vase de lut, pentru ca puterea aceasta nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi“? Nu-ți voi spune ce părere am eu însumi despre mine, pentru că, făcând așa, aș căuta probabil tot timpul slava personală, iar în timp ce aș căuta-o aș încerca să par smerit, lucru care nu sunt. Îți voi spune mai degrabă ce crede Stăpânul nostru despre mine, Cel care cercetează inimile și care vorbește adevărul, care este „Amin“ și „Martorul credincios“ și care Și-a făcut adesea auzit glasul în părțile cele mai

ascunse ale sufletului meu, și Îi sunt recunoscător pentru aceasta. Crede-mă deci, că El niciodată nu mi-a spus că sunt „un creștin eminent și avansat în căile evlaviei“. Din contră, El îmi spune foarte simplu că dacă mi-aș cunoaște locul, aș vedea că el este acela al celui dintâi dintre păcătoși și al celui din urmă dintre sfinți. Cu siguranță, dragul meu prieten, că voi prefera părerea Lui mai degrabă decât pe a ta.

Cel mai cu vază creștin este unul dintre aceia de care n-a auzit nimeni vreodată vorbindu-se, un slujitor sau un lucrător sărac, al cărui *tot* este Hristos, și care face totul pentru ochiul lui Hristos și numai pentru al Lui. Cel dintâi va fi cel din urmă. Să fim tot mai hotărâți, dragul meu, în a-L lăuda numai pe Domnul. El singur este vrednic de laudă, cinste și adorare. Bunătatea Lui nu este niciodată îndeajuns lăudată. Cântarea celor binecuvântați – Apocalipsa 5 – nu înalță pe nimeni, decât pe Acela care i-a răscumpărat cu sângele Lui. Nu conține nici măcar un cuvânt de laudă la adresa vreunuia dintre ei – nici un cuvânt care să-i claseze în eminenți și mai puțin eminenți – toate distincțiile sunt înghițite într-un titlu comun: *cei răscumpărați*, titlu care constituie fericirea și slava întregului trup. Să ne grăbim dar să ne aducem inimile la unison cu acel cântec pe care cu toții nădăjduim că îl vor cânta și vocile noastre slabe. Aceasta va fi fericirea noastră, chiar aici jos, și va contribui la slava lui Dumnezeu, slavă care este adesea știrbită de lauda pe care creștinii și-o dau unii altora. Nu putem avea două guri – cu una să-L lăudăm pe Dumnezeu și cu cealaltă pe om. Prin urmare, fie ca să facem și noi ceea ce serafimii fac în ceruri, care cu două aripi își acoperă fețele, ca semn al perplexității lor înaintea prezenței sfinte a Domnului, cu două își acoperă picioarele ca să-și ascundă pașii dinaintea lor, iar cu ultimele două zboară pentru a împlini voia Domnului, în timp ce strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui“.

Iartă-mi aceste rânduri de îndemn, care sunt sigur că mai devreme sau mai târziu îți vor fi de folos, devenind parte a propriei tale experiențe. Adu-ți aminte de mine în rugăciunile tale, după cum și eu mă rog ca binecuvântarea Domnului să fie din belșug asupra ta și asupra lucrărilor tale. Dacă vreodată vei mai tipări o altă ediție - și nădăjduiesc că o vei face – elimină, te rog, cele două pasaje asupra cărora ți-am îndreptat atenția și numește-mă simplu „un frate, slujitor în Domnul“. Este destulă cinste în aceste cuvinte, și nu mai necesită nicio adăugire.

J.N.D.

„Folosește un cuțit ascuțit pentru tine însuși, vorbește puțin, slujește tuturor, treci neobservat. Aceasta înseamnă să fii cu adevărat mare: să slujești în anonim și să lucrezi fără să fii văzut.“ (J. N. Darby)